

[Poul Boeg.]

mål behandles, jeg har været rapportør for Sydvestafrikaudvalget, jeg har rejst med dette udvalg i Afrika, jeg har lyttet til mange af disse petitionærer i New York, i Accra, i Salisbury, i Cairo. Jeg har talt med dem på tomandshånd, jeg kender alle de vigtigste af dem, lederne af SWAPO, Kerina, Kozungizi, The Reverend Michael Scott, vel en af de hvide mænd, der har arbejdet mest for og gjort mest for den sorte befolkning i Sydafrika og Sydvestafrika.

Det er på den baggrund, jeg tager stilling til denne sag, og jeg er helt klar over og vil gerne anerkende, at der bag det forslag, vi har her, tydeligvis ligger en meget berettiget sympati for den sorte befolkning i Sydvestafrika; man kan vel sige, at bag forslaget står et varmt hjerte, og med det, jeg har sagt, er det vel også lykkedes mig at give udtryk for, at denne sympati deler jeg ubetinget, dette varme hjerte har også jeg, der som sagt har hørt så meget om vanskelighederne, genvordighederne, undertrykkelsen, siddesættelsen af fundamentale menneskerettigheder i Sydvestafrika, som jeg af gammel vane kalder det, Namibia, som vi altså nu skal sige.

Men når alt dette er sagt, bliver der jo desværre det tilbage, at der, som både udenrigsministeren og forskellige andre ordførere, f. eks. hr. Kaj V. Andersen, har været inde på, nødvendigvis er en række indvendinger mod det foreliggende forslag.

Jeg skal blot kort og summarisk pege på dem, thi de fleste af dem har som sagt været nævnt. Den ene er dette med sanktioners ineffektivitet. Vi så det jo i 1930'erne med økonomiske sanktioner over for Italien i forbindelse med Abessinien, og der er da al mulig grund til også at pege på den sanktionspolitik, som FN har indført over for Sydrhodesia, siden Ian Smith kom til styret i 1966. Det er jo til november 8 år siden, og hvor beklagelig realiteten end er, så er man nu engang i politik nødt til at se realiteterne i øjnene, og realiteten er den, at det har ikke haft nogen egentlig virkning.

Som et andet punkt vil jeg nævne, at jeg tror, det er ønsketænkning og en meget stærk overvurdering af Danmarks stilling og betydning at tro, at specielt sanktioner fra dansk side skulle have en indflydelse. De store handelspartnere dernede er jo først og

fremmest England og USA, og så længe de virkelig betydelige handelspartnere ikke er med i noget sådant, bliver det givetvis i hvert fald et slag i luften, hvis vi forsøger at gøre noget.

Endelig som det tredje og sidste det, som jo navnlig den ærede udenrigsminister var inde på: det er jo i hvert fald formelt ikke den rigtige vej, vi her går. Der er ikke det retlige grundlag, og man kunne vel sige, at hvis vi vil begynde her for os selv, så er vi faktisk plus royalistes que le roi. Den rigtige vej må her være, hvis der skal indføres sådanne sanktioner, at det gøres via de kompetente organer i De Forenede Nationer, sikkerhedsrådet specielt, og vi mener, det må være den vej, man må gå.

Vi kan derfor trods al sympati ikke give tilslutning til det foreliggende forslag.

Honoré (KrF):

Heller ikke kristeligt folkeparti kan tilslutte sig SF's forslag, som virker meget uigennemtænkt. Man vil ikke kunne skelne sydvestafrikanske diamanter fra sydafrikanske diamanter. Desuden vil effektive sanktioner kun kunne iværksættes af FN's sikkerhedsråd.

Kristeligt folkeparti tager afstand fra undertrykkelsen af den sorte befolkning i Sydvestafrika, og også vi vil arbejde for en afkolonisering af dette område, men det må gøres på en bedre måde end her foreslået, og jeg regner med, at når vi tager spørgsmålet op i udenrigsudvalget, kan vi drøfte, hvilke effektive veje der kan betrædes.

Ib Nørlund (DKP):

Der er gode grunde for gennemførelsen af dette forslag, og vi kan støtte det — som altid, når andre går over til at vise mere positive initiativer.

Den sydlige del af det afrikanske kontinent er jo et overordentlig vigtigt felt i hele verdenspolitikken og også af mere afgørende betydning, end den offentlige mening normalt er opmærksom på. Her står vi over for imperialismen i dens mest brutale og forbryderiske former og i modsætning til den ene mere og mere omsiggribende modstand fra folkenes side. Der er potentielle muligheder for, at denne konflikt kan gribe ind i selve verdensfredens interesser, muligheder for, at det sydlige Afrika kan blive et nyt Vietnam,